

hinanden med det Udtryk, Mennesker faar, naar de i deres Lidenskab har glemt alt omkring sig og kun hører Blodets vilde Røst. To hvide Ansigter med stivnede Munde . . . to Ligmasker med Øjne, der var lutter sort Pupil.

»Fik du nu Bevis?« spurgte Jørgen tilsidst og forsøgte en Latter.

»Du tror maaske, jeg er ked af det!« svarede hun. »Nej, du ta'r fejl! Men det ligner dig . . . Bondedreng, som du er!«

»Hvad siger du! Tag dig nu ivare, Tøs!«

»Bondedreng!« skreg hun igen. Og før nogen kunde faa Tid til at lægge sig imellem, røg Jørgen i Haarene paa hende. Mads Vestrup greb ham med et kraftigt Tag i Skuldren men var ikke i Stand til at skille Mand og Kone ad. Fru Maja havde faaet fat i Jørgens ene Øre, og nu tumlede de begge mod Bordet med en saadan Kraft, at Lampen paa et hængende Haar var gaaet overende. Et Whiskyglas væltede og rullede ned paa Gulvet, og Indholdet sølede henad Bordet.

Frants Møller stod lidt betuttet med Hænderne i Lommerne og saae til, mens Frøken Susse løb forvildet omkring i Stuen og raabte paa Politi.

Midt under Larmen hørte man pludselig en Barne-stemme. Ægtefolkenes lille seksaars Pige, der havde ligget og sovet inde i Sengerummet ved Siden af,